

Ziekte

“Hij die U liefhebt, is ziek” - Johannes 11:3

door J.C. Ryle (1816-1900), <http://www.middletonbiblechurch.org/christia/sickness.htm>

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling (ingekort) en plaatje door M.V.

J.C. Ryle

Het hoofdstuk waaruit deze tekst is genomen is goed gekend bij alle bijbellezers. Het vermeldt de boodschap die Martha en Maria naar Jezus zonden toen hun broer Lazarus ziek was: “Zijn zusters dan stuurden Hem de boodschap: Heere, zie, hij die U liefhebt, is ziek” (Johannes 11:3).

Lazarus was een goed man, bekeerd, gelovig, vernieuwd, geheiligd, en een vriend van Christus. En toch was Lazarus ziek! Daarom is ziekte geen teken dat God ontstemd is. Ziekte is bedoeld om een zegen te zijn, geen vloek. “**En wij weten dat voor hen die God liefhebben, alle dingen meewerken ten goede**, voor hen namelijk die overeenkomstig Zijn voornemen geroepen zijn”. “hetzij Paulus, hetzij Apollos, hetzij Kefas, hetzij de wereld, hetzij het leven, hetzij de dood, hetzij tegenwoordige dingen, hetzij toekomstige dingen, alles is van u. ²³U echter bent van Christus en Christus is van God” (Romeinen 8:28; 1 Korinthiërs 3:22-23). Gezegend zijn dezen die dit hebben geleerd!

Ik vraag de aandacht van mijn lezers voor het onderwerp “ziekte”. Dit onderwerp is iets dat wij frequent onder ogen zien. We kunnen het niet vermijden. We hoeven geen profetisch oog te hebben om te zien dat ziekte ieder van ons overkomt. “Te midden van het leven zijn wij in de dood”. Laten we ziekte hierna beschouwen zoals een christen dat moet zien:

Als we het onderwerp ziekte onderzoeken, zijn er voor mij drie punten die om aandacht vragen. Over elk punt zal ik enkele dingen zeggen.

- I. De *universele prevalentie* (overwegend voorkomen) van ziekte en kwaal.
- II. De *algemene voordelen* die ziekte verleent aan de mensheid.
- III. De *speciale plichten* waartoe ziekte ons roept.

I. De *universele prevalentie* van ziekte en kwaal

Over dit punt hoef ik niet lang uit te wijden. Het bewijs hiervoor uit te werken zou enkel gemeenplaatsen vermenigvuldigen, onbetwiste waarheden die we allemaal erkennen.

Ziekte is overal. In Europa, in Azië, in Amerika, zowel in warme als in koude landen, in beschaafde naties en wilde stammen, mannen, vrouwen en kinderen worden ziek en sterven.

Ziekte komt voor in alle klassen. Genade verheft de gelovige niet boven het bereik van ziekte. Rijken kunnen geen vrijstelling afkopen. Rang en stand kan haar aanslagen niet verhinderen. Koningen en hun onderdanen, meesters en knechten, rijken en armen, geleerden en ongeletterden, leraars en leerlingen, dokters en patiënten, bedienaren en hun toehoorders, allemaal staan ze gelijk tegenover deze grote vijand. “Het bezit van een rijke is zijn sterke stad, als een hoge muur, in zijn verbeelding” (Spreuken 18:11). Het huis van een Engelsman wordt zijn kasteel genoemd, maar er zijn geen deuren of tralies die ziekte en dood kunnen buiten houden.

Ziekte bestaat in elke soort en beschrijving. Van de kruin van ons hoofd tot de zool van onze voeten zijn wij vatbaar voor ziekte. Onze mogelijkheid tot lijden is iets dat vreselijk is om over na te denken. Wie kan de optelsom maken van de kwalen waarmee ons lichaam kan worden aangevallen? Wie bezocht ooit een museum van pathologische anatomie zonder een huivering te voelen?

Ziekte is vaak een van de meest vernederende en verontrustende beproevingen die een mens kunnen overkomen. Ze kan de sterkste veranderen in een klein kind, en hem doen voelen als “de sprinkhaan die zichzelf tot last wordt” (Prediker 12:5). Ze kan de krachtigste mens van kracht beroven, en hem doen trillen bij de val van een speld.

Wij zijn “ontzagwekkend wonderlijk gemaakt” (Psalm 139:14). De connectie tussen het lichaam en het brein is merkwaardig nauw. De invloed die sommige ziekten kunnen uitoefenen op de gemoedsgesteldheid en de geest is enorm groot. Er zijn ziekten van het brein, de lever, de zenuwen, ziekten die een Salomo kunnen herleiden tot een staat die weinig beter is dan die van een baby. Hij die wil weten tot welke diepten van vernedering mensen kunnen vallen, moet gewoon eens een tijd bij ziekbetten doorbrengen.

Ziekte is niet te voorkomen door iets wat de mens kan doen. De gemiddelde levensduur kan ongetwijfeld wat verlengd worden. De bekwaamheid van dokters kan voortdurend nieuwe remedies ontdekken en opmerkelijke genezingen tot gevolg hebben. De toename van goede hygiënemaatregelen kan de sterfte in een land erg verlagen. Maar, toch, in gezonde en ongezonde locaties, in milde klimaten en koude, zullen mensen ziek worden en sterven. “De dagen van onze jaren: daarin zijn zeventig jaren, of, als wij zeer sterk zijn, tachtig jaren, maar het meeste daarvan is moeite en verdriet, want het wordt snel afgesneden en wij vliegen heen” (Psalm 90:10). Dit getuigenis is inderdaad waar. Het was meer dan 3000 jaar geleden waar, en het is nog steeds waar.

Nu, wat kunnen we doen met dit grote feit - de universele prevalentie van ziekte? Hoe zullen we dit verklaren? Welk antwoord zullen wij geven aan onze kinderen die ons vragen: “Vader, waarom worden mensen ziek en waarom sterven ze?” Dit zijn gewichtige vragen.

Kunnen we voor een ogenblik veronderstellen dat God ziekte en kwalen creëerde van bij het begin? Kunnen we ons inbeelden dat Hij, die onze wereld formeerde in zo’n perfecte orde, de Formeerder van nodeloos lijden en pijn was? Kunnen we ons indenken dat Hij die alles “zeer goed” (Genesis 1:31) maakte, Adams mensenras zo beschikte dat ze ziek zouden worden en sterven. Dit idee is voor mijn geest weerzinwekkend. Dit introduceert een grote onvolmaaktheid in Gods volmaakte werken. Ik moet een andere oplossing vinden om mijn geest te overtuigen.

De enige verklaring die mij overtuigt is deze die de Bijbel zelf geeft. Iets is de wereld binnengekomen dat de mens heeft onttroond van zijn originele positie, en hem beroofd heeft van zijn originele voorrechten. Iets is binnengekomen, zoals een handvol grind in een machinerie, iets waardoor de perfecte orde van Gods schepping defectief en ontsierd werd. En wat is dat “iets”? Ik antwoord met één woord, het is de zonde. “Door één mens is de zonde in de wereld gekomen, en door de zonde de dood” (Romeinen 5:12). Zonde is de oorzaak van alle ziekte, kwaal, pijn en lijden dat op aarde prevalent is. Dit maakt allemaal deel uit van een vloek die de wereld binnenkwam toen Adam en Eva de verboden vrucht aten en vielen. Er zou geen ziekte geweest zijn als er geen zondeval was geweest.

Op dit punt pauzeer ik even, maar toch wijk ik niet af van mijn onderwerp. Ik pauzeer om mijn lezers eraan te herinneren dat geen stelling zo onhoudbaar is als die van de atheïst, de deïst of de ongelovige in de Bijbel. Ik zeg stoutmoedig dat het buitenmate meer lichtgelovigheid vergt om een ongelovige te zijn dan om christen te zijn. Ik zeg dat er grote, duidelijke feiten zijn in de toestand van de mensheid, welke niets of niemand kan verklaren dan de Bijbel, en dat een van de meest treffende van deze feiten de universele prevalentie (overwegend voorkomen) van pijn, ziekte en kwaal is. Kortom: een van de machtigste moeilijkheden die in de weg liggen van atheïsten en deïsten, is het lichaam van de mens.

U hebt ongetwijfeld gehoord van atheïsten. Een atheïst is iemand die belijdt te geloven dat er geen God, geen Schepper, geen Eerste Oorzaak is, en dat alle dingen in deze wereld samengesteld werden door louter toeval. Zullen wij luisteren naar zo’n leer? Ga, neem een atheïst mee naar een van de excellente chirurgiescholen in ons land, en vraag hem de wonderlijke structuur van het menselijk

ke lichaam te bestuderen. Toon hem de ongeëvenaarde vakkundigheid waarmee elk gewricht, en elke ader, en klep, en spier, en zenuw, en elk been, elke ledemaat, gevormd is. Toon hem de volmaakte adaptatie van elk deel van het menselijke frame voor het doel waarvoor het dient. En vraag deze man, die het bestaan van God ontkent, of al deze wonderlijke mechanismen het gevolg zijn van toeval of accident? Vraag hem of hij ook zo denkt over het horloge dat hij bekijkt, het brood dat hij eet, of de jas die hij draagt? O Nee! Ontwerp is een onoverkomelijke moeilijkheid op de weg van de atheïst. *Er is een God.*

U hebt ongetwijfeld gehoord van deïsten. Een deïst is iemand die belijdt te geloven dat er een God is, die de wereld maakte en alle dingen erin, maar hij gelooft de Bijbel niet. “Een God, maar geen Bijbel! Een Schepper, maar geen christendom!” Dit is het credo van de deïst. Zullen we luisteren naar zo’n leer? Vertrek opnieuw, en neem de deïst mee naar een ziekenhuis, en toon hem het afschuwelijke handwerk van ziekte. Neem hem mee naar het bed van een lief kind, nauwelijks goed en kwaad kennend, met een ongeneeslijke kanker. Zend hem naar de afdeling waar een liefhebbende moeder van een groot gezin ligt, in het laatste stadium van een slepende ziekte. Toon hem de martelende pijnen, kwellingen en doodsangsten waarvan het vlees de erfgenaam is, en vraag hem deze te verklaren. Vraag deze man, die gelooft dat er een grote en wijze God is die de wereld schiep, maar die niet kan geloven in de Bijbel, vraag hem hoe hij deze sporen van wanorde en onvolmaaktheid in Gods schepping verklaart! Vraag deze man, die spot met christelijke theologie en die te wijs is om te geloven in de zondeval van het eerste mensenpaar - vraag hem hoe hij de universele prevalentie van pijn en ziekte in de wereld verklaart. U zal tevergeefs deze vragen stellen! U zal geen bevredigend antwoord krijgen. Ziekte en lijden zijn onoverkomelijke moeilijkheden op de weg van de deïst. *De mens heeft gezondigd en daarom lijdt de mens.* Adam viel van zijn oorspronkelijke status, en daarom worden Adams kinderen ziek en sterven zij.

De universele prevalentie van ziekte is een van de indirecte bewijzen dat de Bijbel waar is. De Bijbel verklaart dit. De Bijbel geeft de antwoorden op de vragen die zullen opkomen in elke onderzoekende geest. Geen andere systemen van religie kunnen dit. Daar falen ze allemaal in. Ze zwijgen. Ze zijn verward. De Bijbel alleen kijkt het onderwerp in het gelaat. Hij verkondigt onverbloemd en krachtig het feit dat de mens een gevallen schepsel is, en met even grote kracht verkondigt de Bijbel een enorm herstellend systeem, om tegemoet te komen aan de behoefte van de mens. Ik voel me gedwongen om tot de conclusie te komen dat de Bijbel uit God is. Christendom is een openbaring uit de hemel. “Uw Woord is waarheid” (Johannes 17:17).

Laat ons vaststaan op de oude grond, dat de Bijbel, en de Bijbel alleen, Gods openbaring is van Hemzelf voor de mens. Wordt niet meegetrokken door de vele nieuwe aanslagen van het moderne scepticisme op het geïnspireerde Boek. Bekommer u niet over de harde vragen waar de vijanden van het geloof verzot op zijn om de Bijbel in diskrediet te brengen, en waarop u zich misschien niet in staat acht antwoord te geven. Anker uw ziel veilig op dit veilige principe: dat het hele boek Gods waarheid is. Zeg tot de vijanden van de Bijbel dat, ondanks al hun argumenten, er geen boek in de wereld is dat enige vergelijking met de Bijbel kan aangaan, geen boek dat zo grondig aan ’s mensen behoeften tegemoet komt, geen boek dat zoveel verklaart over de toestand van de mensheid. En met betrekking tot de moeilijke dingen in de Bijbel, vertel hen dat u bereid bent te wachten. Dat u genoeg volle waarheid in het Boek vindt om uw geweten te overtuigen en uw ziel te redden. De moeilijke dingen zullen later verklaard worden. Wat u vandaag niet weet, zal u later weten.

II. De algemene voordelen die ziekte verleent aan de mensheid

Ik gebruik het woord “voordelen” bedachtzaam. Ik vind het van groot belang om dit deel van ons onderwerp ziekte duidelijk te zien. Ik weet wel dat ziekte een van de zo veronderstelde zwakke punten is in Gods bestuur over de wereld, waar sceptische geesten zich graag mee inlaten: “Kan God een God van liefde zijn, wanneer Hij pijn toestaat? Kan God een God van genade zijn, wanneer Hij ziekte toelaat? Hij kon pijn en ziekte toch verhinderen, maar dat doet Hij niet. Hoe kunnen deze dingen bestaan?” Zo’n redenering komt vaak op in het hart van de mens.

Ik antwoord al zulke redeneerders, dat hun twijfels en vragen hoogst onredelijk zijn. Zij kunnen evenzo het bestaan van een God betwijfelen, omdat de orde van de wereld verstoord wordt door aardbevingen, stormen en orkanen. Zij kunnen evenzo de voorzienigheid van God betwijfelen, we-

gens de moordpartijen in Delhi en Cawnpore. Dit alles zou net zo onredelijk zijn als te twijfelen aan de genade van God, wegens de aanwezigheid van ziekte in de wereld.

Ik vraag allen die zeggen dat de prevalentie van ziekte en pijn moeilijk te verzoenen zijn met Gods liefde, om een blik te werpen op de wereld rondom hen, en op te merken wat er gaande is. Ik vraag hen de omvang te observeren van het feit dat mensen zich constant verzoenen met huidig verlies omwille van een toekomstige winst, huidig verdriet omwille van toekomstige vreugde, huidige pijn omwille van toekomstige gezondheid. Het zaad wordt op grond en rots geworpen, maar we zaaien in de hoop van een toekomstige oogst. Een vader van een gezin ondergaat een gevreesde chirurgische operatie, maar hij draagt dat, in de hoop op toekomstige gezondheid. Ik vraag mensen dit grote principe toe te passen op Gods bestuur van de wereld. Ik vraag hen te geloven dat God pijn, ziekte en kwaal toelaat, niet omdat Hij van geplaagde mensen houdt, maar omdat Hij verlangt 's mensen hart, geest, ziel en geweten te bevoordelen, met het oog op alle eeuwigheid.

Andermaal herhaal ik, dat ik bedachtzaam spreek van de “voordelen” van ziekte. Ik ken het lijden en de pijn die ziekte inhoudt. Ik erken de miserie en beklagenswaardigheid die ziekte meebrengt. Maar ik kan ziekte niet zien als een onvermengde boosheid. Ik zie ziekte als een wijze permissie van God. Ik zie ze als een nuttige voorziening om de ravages van zonde en duivel in 's mensen zielen te verifiëren, te onderzoeken. Als de mens nooit had gezondigd, dan zou ik onzeker zijn om het voordeel van ziekte in te zien. Maar vermits de zonde in de wereld is, kan ik zien dat ziekte iets goeds kan zijn. Ze is zowel een zegen als een vloek. Ze is een ruwe schoolmeester, dat geef ik toe. Maar het is een echte vriend voor een mens zijn ziel.

(a) Ziekte helpt mensen te denken aan de dood. De meesten leven alsof zij nooit zullen sterven. Zij volgen zaken, politiek, wetenschap of genoegens, alsof de aarde hun eeuwige thuis is. Zij maken plannen en schema's voor de toekomst, zoals de rijke dwaas in de parabel, alsof zij een hoge levensverwachting hebben en hun levens in eigen handen hebben. Een ernstige ziekte gaat soms ver om zulke valse voorspiegelingen te verdrijven. Het doet mensen ontwaken uit hun dagdromerijen, om hen eraan te herinneren dat zij evenzo moeten sterven als leven. Nu, dit, zeg ik met nadruk, is een machtig goed.

(b) Ziekte helpt mensen ernstig aan God te denken, en aan hun ziel, en de toekomst. De meesten kunnen in hun dagen van gezondheid geen tijd vinden voor zulke gedachten. Zij houden daar niet van. Ze duwen ze weg. Ze vinden die lastig en onaangenaam. Een ernstige ziekte heeft soms een wonderlijke kracht om deze gedachten bijeen te brengen, en ze op te stellen voor de ogen van iemands ziel. Zelfs een boze koning zoals Benhadad kon toen hij ziek was denken aan Elisa (2 Koningen 8:8). Zelfs heidense zeelieden, toen de dood in zicht was, werden “bevreesd en zij riepen, ieder tot zijn god” (Jona 1:5). Zeker, alles wat een mens doet nadenken is iets goeds.

(c) Ziekte helpt het hart van een mens te verzachten, en leert hem wijsheid. Het natuurlijke hart is zo hard als steen. Het kan geen goed zien in enigiets wat niet van dit leven is, en geen geluk bracht in deze wereld. Een lange ziekte kan soms ver gaan om deze ideeën te corrigeren. Het ontbloot de leegheid en holheid van wat de wereld “goede” dingen noemt, en leert ons deze dingen in een losse hand te houden. De zakenman kan ontdekken dat geld alleen niet alles is wat het hart nodig heeft. De vrouw van de wereld ondervindt dat dure kleding, romans lezen, bals en opera's, eigenlijk miserabele troosters zijn in een ziekenkamer. Zeker, alles wat ons noodzaakt om onze maatstaven van aardse dingen te veranderen, is iets goeds.

(d) Ziekte helpt onszelf te nivelleren en te vernederen. Wij zijn allen van nature trots en verheven. Weinigen, zelfs van de armsten, zijn vrij van deze infectie. Weinigen worden er gevonden die niet neerkijken op iemand anders, en vleien zichzelf dat zij “niet als andere mensen” zijn. Een ziekbed is een machtige temmer van zulke gedachten. Het drukt op ons de machtige waarheid dat wij “in lemen huizen wonen” en “nog eerder verbrijzeld [worden] dan een mot” (Job 4:19), en dat koningen en onderdanen, meesters en knechten, rijk en arm, allemaal stervende schepselen zijn, en spoedig met elkaar zij aan zij zullen staan voor God. In het zicht van de doods-kist en het graf is het niet eenvoudig trots te zijn. Zeker, alles wat deze les onderwijst, is iets goeds.

(e) Tot slot, ziekte helpt ons onze religie te beproeven van welke soort ze is. Er zijn er niet velen op aarde die helemaal geen religie hebben. Maar weinigen hebben een religie die uitnodigt tot in-

spectie. De meesten zijn tevreden met de tradities die ze ontvangen hebben van hun voorouders, en ze kunnen geen reden opgeven voor de hoop die in hen is. Nu, ziekte kan voor een mens soms hoogst nuttig zijn om de waardeloosheid van het fundament van zijn ziel bloot te leggen. Ze toont hem vaak dat hij niets stevigs heeft onder zijn voeten, en niets stevigs in handen. Ze brengt hem ertoe te bekennen dat, alhoewel hij een vorm van religie kan hebben, hij heel zijn leven “een onbekende God” heeft aanbeden. Menige geloofsbelijdenis lijkt goed op de gladde wateren van de gezondheid, maar blijkt uitermate ongezond en nutteloos te zijn op de ruwe golven van het ziekbed. Stormen in de winter openbaren vaak de defecten van een mens zijn huis, en ziekte openbaart vaak de grofheid van een mens zijn ziel. Zeker, alles wat ervoor zorgt dat wij het ware karakter van ons geloof inzien is goed.

Ik zeg niet dat ziekte deze voordelen oplevert voor allen die ziek worden. Helaas, dat kan ik zeker niet zeggen! Tallozen worden jaarlijks geveld door ziekte, en hersteld in gezondheid, maar die hebben blijkbaar geen les geleerd uit hun ziekbed, en keren terug naar de wereld. Tallozen gaan jaarlijks door ziekte naar het graf, maar ontvangen daaruit niet meer geestelijke impressie dan de beesten die sterven. Dit zijn verschrikkelijke dingen om zeggen, maar ze zijn waar. De graad van doodsheid dat 's mensen hart en geweten kan bereiken, vertoont een diepte die ik niet pretendeer te kunnen doorgronden.

Maar verleent ziekte de voordelen waarvan ik sprak aan slechts enkelen? Dat zal ik niet zeggen. Ik geloof dat in vele gevallen ziekte impressies produceert die min of meer overeenkomen met deze waarvan ik zojuist sprak. Ik geloof dat in vele geesten ziekte Gods “dag van bezoek” is, en dat op een ziekbed continu gevoelens worden opgewekt die, door Gods genade kunnen resulteren in redding. Ik geloof dat in heidense landen ziekte vaak de weg plaveit naar de zendeling, en ervoor zorgt dat de arme afgodendienaar een gewillig oor verleent aan het goede nieuws van het Evangelie. Ik geloof dat in ons land ziekte een van de grootste hulpmiddelen is voor de bedienaar van het Evangelie, en dat gehoorde preken dikwijls mee naar huis gebracht worden in dagen van ziekte, iets wat we verwaarloosden in de dagen van gezondheid. Ik geloof dat ziekte een van Gods belangrijkste ondergeschikte instrumenten is bij het redden van mensen, en dat, alhoewel de gevoelens die ze oproept vaak van tijdelijke aard zijn, ze ook vaak een middel vormen waarbij de Geest effectief op het hart werkt. Samengevat: ik geloof sterk dat de ziekten van 's mensen lichamen vaak hebben geleid, door Gods wonderlijke voorziening, tot de redding van hun zielen.

Ik laat deze tak van mijn onderwerp hier rusten. Ik hoef hier niets aan toe te voegen. Als ziekte de dingen kan doen waarover ik sprak, als ziekte in een boze wereld mensen kan helpen denken aan God en aan hun zielen, dan verleent ziekte voordelen aan de mensheid.

Wij hebben niet het recht te mopperen bij ziekte, en te klagen bij haar aanwezigheid in de wereld. We horen eerder God ervoor te danken. Ze is Gods getuigenis. Ze is de adviseur van de ziel. Ze doet het geweten ontwaken. Ze zuivert het hart. Zeker heb ik een recht om u te vertellen dat ziekte een zegen is en geen vloek, een winst en geen verlies, een vriend en geen vijand voor de mensheid. Zolang we een wereld hebben waarin zonde woont, is ziekte een zegen.

III. De speciale plichten waartoe ziekte ons roept

Ik zou het spijtig vinden ons onderwerp te verlaten zonder iets te zeggen over dit punt. Ik hou het als van kardinaal belang niet tevreden te zijn met algemeenheden in het brengen van Gods boodschap aan zielen. Ik ben erom bekommerd om bij eenieder, die dit document leest, zijn eigen verantwoordelijkheid te benadrukken in verband met dit onderwerp. Niemand mag dit document neerleggen zonder volgende vragen te kunnen beantwoorden: “Welke praktische les heb ik geleerd? Wat hoor ik te doen in een wereld van ziekte en dood?”

(a) Een opperste plicht die de prevalentie van ziekte meebrengt bij mensen, is deze van *habituëel voorbereid zijn om God te ontmoeten*. Ziekte doet herinneren aan de dood. De dood is de deur waardoor wij allen moeten gaan naar het oordeel. Het oordeel is de tijd waarin we allen God zullen zien van aangezicht tot aangezicht. Zeker, de eerste les die een inwoner van een zieke en stervende wereld zou moeten leren, is zich voor te bereiden om zijn God te ontmoeten.

Wanneer bent u voorbereid om uw God te ontmoeten? Niet tenzij uw overtredingen zijn vergeven, en uw zonden bedekt! Niet tenzij uw hart vernieuwd is en uw wil geleerd is de wil van God te behagen! U hebt vele zonden. Het bloed van Christus alleen kan die zonden wegwissen. De gerechtigheid van Christus alleen kan u acceptabel maken in Gods oog. Geloof, simpel kinderlijk geloof alleen kan u belangstelling voor Christus en Zijn weldaden geven. Wilt u weten wanneer u gereed bent om God te ontmoeten? Dan, waar is uw geloof? Uw hart is van nature ongeschikt voor Gods gezelschap. U hebt geen echte vreugde in het doen van Zijn wil. De Heilige Geest moet u omvormen naar het beeld van Christus. Oude dingen moeten voorbijgaan. Alle dingen moeten nieuw worden. Wilt u weten of u gereed bent om God te ontmoeten? Waar dan zijn de bewijzen van uw bekeering en heiliging?

Ik geloof dat dit, en niets minder dan dit, u gereed maakt om God te ontmoeten. Vergeving van zonden en geschikt zijn voor Gods aanwezigheid, rechtvaardiging door geloof en heiliging van het hart, het bloed van Christus op ons gesprenkeld, en de Geest van Christus in ons wonend, dit zijn de grote essentiële dingen van de christelijke godsdienst. Dit zijn niet louter woorden en namen om geschillen op te werpen bij ruziënde theologen. Deze zijn ontvullende, solide, substantiële realiteiten. Te leven in het actuele bezit van deze dingen, in een wereld vol van ziekte en dood, is de eerste plicht die ik op uw ziel wil drukken.

(b) Een andere opperste plicht die de prevalentie van ziekte meebrengt voor u, is die van *habituëel gereed zijn om ziekte geduldig te dragen*. Ziekte is ongetwijfeld een beproeving voor vlees en bloed. Onze zenuwen verslapt, onze natuurlijke kracht afgenomen, verplicht te zijn stil te zitten en afgesneden te zijn van al onze gebruikelijke werkzaamheden, onze plannen verbroken, en onze doelstellingen vrijdeld, het verdragen van lange uren, dagen en nachten van lusteloosheid en pijn, dit alles is een ernstige druk op de arme zondige menselijke natuur. Geen wonder dat chagrijnigheid en ongeduld de kop opsteken door ziekte! Zeker, in zo'n stervende wereld als deze zouden we geduld moeten leren oefenen.

Hoe zullen we leren ziekte geduldig te dragen? We moeten zoeken naar de heiligende invloed van de Heilige Geest over onze onhandelbare buien en neigingen. We moeten een echte zaak maken van onze gebeden, en regelmatig om sterkte vragen om Gods wil te dragen, zowel als Zijn wil te doen. "Als u iets vragen zult in Mijn Naam, Ik zal het doen" (Johannes 14:14).

Ik geloof dat de passieve deugden van het Christendom te weinig de aandacht krijgen die ze verdienen. Vrede, geduld, vriendelijkheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, zelfbeheersing, worden alle genoemd in het Woord van God als vruchten van de Geest (Galaten 5:22). Dit zijn passieve deugden die in het bijzonder God verheerlijken. Ze zetten vaak mensen aan het nadenken die de actieve zijde van het christelijke karakter minachten. Nooit schijnen deze deugden feller als ze in de ziekenkamer gevonden worden. Ze stellen menig ziek persoon in staat een stil sermoen te brengen, die zij, rondom hem, niet zullen vergeten. Wilt u uw christelijkheid mooi maken in de ogen van anderen? Neem dan de wenk aan die ik u vandaag geef. Leg daarbij een stapel lijdzaamheid op uw tijd van ziekte. Dan zal uw ziekte er zijn "tot de heerlijkheid van God" (Johannes 11:4).

(c) Nog een andere opperste plicht die de prevalentie van ziekte meebrengt voor u, is die van *habituële bereidheid om met uw medemens mee te voelen en te helpen*. Ziekte is nooit erg ver van ieder van ons. Weinige zijn de families die geen zieke verwant hebben. Weinige zijn de kerken waar geen zieke gevonden wordt. Maar waar er ziekte is, daar is er een oproep tot plicht. Een van pas komende bijstand in sommige gevallen, een vriendelijk bezoek, vriendelijk navraag doen, een expressie van medegevoel, kunnen veel goed doen. Dit zijn het soort van dingen die ruwheid verzachten en mensen bij elkaar brengen, en een goed gevoel bevorderen. Dit zijn manieren waardoor u uliem mensen tot Christus brengt en hun zielen redt. Dit zijn goede werken waartoe elke belijdende christen zich moet gereed maken. In een wereld vol met ziekte en kwalen horen wij elkaars lasten te dragen: "Draag elkaars lasten, en vervul zo de wet van Christus" (Galaten 6:2). "Maar wees ten opzichte van elkaar vriendelijk en barmhartig, en vergeef elkaar, zoals ook God in Christus u vergeven heeft" (Efeziërs 4:32).

Deze dingen, durf ik zeggen, kunnen voor sommigen onbeduidend schijnen. Zij willen iets spectaculair, imposant, opvallend, heroïsch doen! Ik besluit met te zeggen dat bewuste attentie voor deze kleine handelingen van broederlijke vriendelijkheid een van de duidelijkste bewijzen is van het

hebben van “de gezindheid van Christus”. Daarin was onze Heer Zelf zo overvloedig. Hij deed voortdurend goed aan zieken en bedroefden (Handelingen 10:38). Dit zijn handelingen waaraan Hij groot belang hechtte in de plechtige passage in de Schrift over de beschrijving van het laatste oordeel. Hij zegt daar: “Ik ben ziek geweest en u hebt Mij bezocht” (Mattheüs 25:36).

Hebt u enig verlangen de realiteit te bewijzen van uw liefdadigheid, die gezegende deugd waar zovelen over spreken maar zo weinig beoefenen? Als u dat hebt, pas dan op voor gevoelloze zelfzucht en uw zieke broeders te verwaarlozen. Ga ze opzoeken. Sta hen bij als zij hulp nodig hebben. Toon uw medegevoel voor hen. Tracht hun last te verlichten. Boven alles: tracht goed te doen aan hun zielen. Het zal u goed doen als het goede doet voor hen. Het kan zegen brengen voor uw eigen ziel. Ik geloof sterk dat God ons toetst en beproeft bij elk geval van ziekte binnen ons bereik. Door het toelaten van lijden, beproeft Hij welke christenen enig gevoel hebben. Let op, dat u bij deze toets geen gebrek blijkt te hebben. Als u kan leven in een zieke en stervende wereld, en niets voor anderen kunt voelen, dan hebt u nog veel te leren.

Ik verlaat hier deze tak van mijn onderwerp. Ik breng mijn suggesties naar voren, en ik bid God dat ze mogen werken in vele geesten. Ik herhaal, dat habitueel voorbereid zijn om God te ontmoeten, habitueel gereed zijn om geduldig te lijden, habitueel bereid zijn om van harte mee te voelen, duidelijke plichten zijn die ziekte met zich meebrengt voor allen. Het zijn taken binnen het bereik van iedereen. Door ze te noemen vraag ik niets extravagant of onredelijk. Ik wil enkel dat mensen zich realiseren dat zij leven in een zieke en stervende wereld en overeenkomstig dienen te leven. En ik zeg dat de mens die het leven van geloof leeft, en van heiligheid, geduld en deugd, niet enkel de meest ware christen is, maar ook de meest wijze en redelijke mens.

En nu ga ik alles besluiten met een praktische toepassing in vier punten. Ik wil dat het onderwerp van dit document velen zal helpen voor geestelijk gebruik. Het is mijn hartsverlangen en gebed dat het goed doet aan zielen.

(1) In de eerste plaats, stel ik een *vraag*, als Gods gezant, aan allen die dit document lezen, om ernstig over na te denken. Het is een vraag die allen betreft, van elke rang en klasse en toestand. Ik vraag u: *Wat zult u doen wanneer u ziek bent?* De tijd moet komen dat u, zoals anderen, door het donkere dal moet gaan van de schaduwen van de dood. Het uur moet komen dat u, zoals al uw voorvaders, moet ziek worden en sterven. Die tijd kan nabij of veraf zijn. Enkel God weet het. Maar wanneer die tijd mocht komen, ik vraag het opnieuw: *Wat zult u doen? Waar gaat u naartoe om troost te vinden? Waarop wilt u uw ziel laten rusten? Waarop meent u uw hoop te kunnen bouwen?*

Ik wil u dringend verzoeken deze vragen niet van u af te schuiven. Sta toe dat ze op uw geweten inwerken, en rust niet voordat u een gepast antwoord kunt geven. Ga niet lichtvaardig om met deze kostbare gave: een onsterfelijke ziel. Stel niet uit tot een voor u gepastere tijd. Reken niet op een sterfbekering. De belangrijkste zaak hoort niet tot het laatst uitgesteld te worden. Ik herhaal de vraag: *Wat zult u doen wanneer u ziek bent?*

Als u voor eeuwig zou kunnen leven in deze wereld, dan zou ik u niet aanspreken zoals nu. Er is geen ontsnappen aan het gemeenschappelijke lot van de mensheid. Niemand kan sterven in uw plaats. De dag komt waarop ieder van ons moet gaan naar zijn eeuwige bestemming. Tegen die dag wens ik dat u voorbereid bent. Het lichaam waaraan u nu zoveel aandacht besteedt, het lichaam dat u kleedt en voedt, en verwarmt, met zoveel zorg, dat lichaam moet terugkeren tot stof. O, denk eraan hoe verschrikkelijk het is alles voorzien te hebben voor het lichaam, maar alles verwaarloosd te hebben voor de ziel, te sterven zonder een teken van redding! Andermaal druk ik mijn vraag op uw geweten: *Wat zult u doen wanneer U ziek bent?*

(2) In de tweede plaats, bied ik raad aan, aan allen die voelen dat zij die nodig hebben, aan allen die voelen dat zij nog niet voorbereid zijn om God te ontmoeten. Deze raad is kort en eenvoudig. Maak u vertrouwd met de Heer Jezus Christus, zonder uitstel. Heb berouw, wordt bekeerd, vlucht naar Christus, en wees gered.

U zal zeker niet ontkennen dat u een ziel hebt. Als u dan weet dat u een ziel hebt, zoek dan de redding voor die ziel. Van alle gokkerij in de wereld is er niets zo roekeloos als die van een man die onvoorbereid leeft om God te ontmoeten, en die bekering afwijst. Als u zonden hebt (en wie zal dat ontkennen?), werp uw overtredingen dan weg, keer u daarvan af en vlucht naar uw Redder, vandaag

nog, en roep Hem krachtig aan om uw ziel te redden. Leg u toe op Christus. Zoek Hem in geloof. Plaats uw ziel bij Hem in bewaring. Roep op Hem voor vergiffenis en vrede met God. Vraag Hem u de Heilige Geest te geven, waardoor u een christen wordt. Hij zal u horen. Ongeacht wie of wat u bent geweest, Hij zal uw gebed niet afwijzen. Hij heeft beloofd: “Wie tot Mij komt, zal Ik beslist niet uitwerpen” (Johannes 6:37).

Wees op uw hoede, ik smeed u, voor een vaag en onduidelijk Christendom. Wees niet tevreden met de algemeen gestelde hoop dat alles in orde is nu u lid bent van een kerk en dat alles uiteindelijk wel goed zal komen omdat God genadig is. Nee, rust niet zonder een persoonlijke eenheid met Christus Zelf. Rust niet voordat u het getuigenis hebt van de Geest in uw hart, dat u gewassen, geheiligd, gerechtvaardigd, één met Christus bent, en Christus in u is. Rust niet voordat u kan zeggen: “Maar ik schaam mij niet, want ik weet Wie ik geloofd heb, en ik ben ervan overtuigd dat Hij bij machte is mijn pand, bij Hem weggelegd, te bewaren tot die dag” (2 Timotheüs 1:12).

Vage, onbepaalde en onduidelijke religie kan het goed doen in een tijd van gezondheid, maar niet als je ziek bent. Een louter formeel, oppervlakkig kerklidmaatschap kan mensen door de zonneschijn van jeugd en welvaart dragen, maar zal helemaal instorten wanneer de dood in zicht is. Niets zal dan werken dan enkel een echte hartseenheid met Christus. Christus Die voor ons bemiddelt aan Gods rechterhand, Christus gekend en geloofd als onze Priester, onze Geneesheer, onze Vriend, Christus alleen kan de dood beroven van zijn angel en ons in staat stellen ziekte tegemoet te gaan zonder vrees. Hij alleen kan hen bevrijden die door vrees voor de dood gevangen zijn. Ik zeg tegen iedereen die goede raad wenst: wordt vertrouwd met Christus. U zal dan hoop en troost hebben op het ziekbed. Wordt vertrouwd met Christus. Zoek Christus. Wend u tot Christus.

Wanneer u met Hem vertrouwd bent, breng dan alle zorgen en problemen naar Hem. Hij zal u bewaren en u doorheen alles dragen. Stort uw hart uit voor Hem, wanneer uw geweten belast is. Hij is de ware Zielzorger. Hij alleen kan u vergeven en uw last wegnemen. Keer u tot Hem op de eerste dag van uw ziekte, zoals Martha en Maria. Blijf op Hem zien tot de laatste ademtocht van uw leven. Hoe beter u Hem kent, hoe meer u Hem zult liefhebben. Word daarom vertrouwd met Jezus Christus.

(3) In de derde plaats, spoor ik alle ware christenen, die dit document lezen, van zich te herinneren hoeveel zij God kunnen verheerlijken in de tijd van ziekte, en *rustig in Gods hand te liggen wanneer zij ziek zijn*.

Ik vind het erg belangrijk dit punt aan te raken. Ik weet hoe gemakkelijk het hart van de gelovige verflauwt en hoe Satan bezig is met het suggereren van twijfels en strijdvragen, wanneer het lichaam van een christen zwak is. Ik heb gezien hoe soms depressie en melancholie over de kinderen van God komen wanneer zij plots door ziekte geveld worden en verplicht zijn stil te zitten. Ik heb gezien hoe sommige mensen geneigd zijn om zichzelf te martelen met morbide gedachten in zulke tijden, en in hun harten zeggen: “God heeft me verlaten: ik ben uit Zijn zicht geworpen”.

Ik wil alle zieke gelovigen dringend verzoeken zich te herinneren dat zij God evenzeer kunnen eren door geduldig te lijden als zij kunnen door actief werk. Het toont soms meer deugd stil te zitten dan grote dingen te verrichten. Ik verzoek hen dringend te herinneren dat Christus evenzeer zorg draagt voor hen wanneer ze ziek zijn dan wanneer het goed met hen gaat, en dat de tuchtiging die zij zo acuut voelen, gezonden is in liefde, niet in woede. Boven alles, ik verzoek hen dringend zich het medeleven van Christus te herinneren voor al Zijn zwakke leden. Voor hen wordt altijd teder gezorgd, maar nooit zozeer als in hun tijd van nood. Christus kent het hart van een ziek mens. Hij zag allerlei soorten van ziekte en kwaal toen Hij op aarde was, toen Hij ook in het vlees was. Hij voelt nog steeds met hen mee. Ziekte en lijden, zo denk ik vaak, maakt gelovigen meer op hun Heer gelijken dan in tijden van gezondheid. “Hij heeft onze zwakheden op Zich genomen, en onze ziekten gedragen” (Jesaja 53:3). De lijdende Redder wordt door lijdende discipelen beter begrepen.

(4) Ik besluit met een woord van *vermaning* aan alle gelovigen, waarvoor ik van harte tot God bid om het op hun zielen te drukken. Ik vermaan u om een gewoonte van nauwe communicatie met Christus te onderhouden, en nooit bang te zijn “te ver te gaan” in uw godsdienst. Onthoud dit, als u “overvloedige vrede” wilt hebben in tijden van ziekte.

Ik observeer met spijt, in sommige kringen, een tendens om de standaard van praktisch Christendom te verlagen, en het hekelen van wat genoemd wordt “extreme zienswijzen” met betrekking tot de dagelijkse wandel in het leven van een christen. Ik merk met pijn op dat zelfs godsdienstige mensen soms neerkijken op dezen die zich terugtrekken uit de wereldse maatschappij, en hen berispen als “exclusief, enggeestig, onliberaal, liefdeloos, zuurgeestig”, en soortgelijke. Ik waarschuw elke gelovige in Christus, die dit document leest, om ervoor op te passen beïnvloed te worden door zulke berispingen. Ik wil hem verzoeken, als hij licht wil hebben in de vallei van de dood, om nauw met God te wandelen (Jakobus 1:27).

Ik geloof dat de “half en half”, “hou u met iedereen op” religie, die velen tevreden stelt vandaag, een belediging is voor God, en velen schade toebrengt welke niet ontdekt wordt voordat het te laat is. Ik geloof dat de zwakheid van zo’n religie nergens zo zichtbaar is als in een ziekbed.

Als wij een sterke vertroosting wensen in onze tijd van nood, moeten we niet tevreden zijn met een loutere eenheid met Christus. We moeten zoeken meer te weten over een hartgrondige, proefondervindelijke *gemeenschap* met Hem. Laten we nooit vergeten dat “eenheid” één ding is, en “gemeenschap” een ander. Duizenden, vrees ik, die weten wat “eenheid” met Christus is, weten niets over “gemeenschap”.

De dag kan komen dat, na een lang gevecht met ziekte, we zullen voelen dat de geneeskunde niets meer kan doen, en dat er niets anders overblijft dan te sterven. Vrienden zullen dan bij ons staan, niet in staat ons te helpen. Horen, zien en zelfs de kracht om te bidden zullen snel van ons heengaan. De wereld en zijn schaduwen zullen wegsmelten onder onze voeten. De eeuwigheid, met zijn realiteiten zal groots opdoemen voor onze geest. Wat zal ons steunen in dat beproevende uur? Wat zal ons in staat stellen te voelen: “ik vrees geen kwaad ...”? (Psalm 23:4). Niets kan dat doen dan enkel een nauwe gemeenschap met Christus. Christus die in onze harten woont door geloof; Christus aan onze zijde, “... want U bent met mij” (Psalm 23:4b); Christus alleen kan ons de complete overwinning geven in de laatste worsteling.

Laat ons Christus nauwer aankleven, Hem van harte liefhebben, grondiger voor Hem leven, Hem meer naleven, Hem moediger belijden, Hem beter volgen. Godsdienst zoals deze zal altijd zijn eigen beloning meebrengen. Wereldlijke mensen kunnen ermee lachen. Zwakke broeders kunnen denken dat dit extreem is. Maar deze godsdienst zal lang meegaan, en op elk moment licht brengen. Tijdens ziekte zal ze ons vrede brengen. In de toekomstige wereld zal ze ons een kroon van heerlijkheid geven die nooit zal wegdeemsteren.

De tijd is kort. Het aanzicht van deze wereld gaat voorbij. Nog enkele ziektes meer, en alles zal voorbij zijn. Nog enkele begrafenissen, en onze eigen begrafenis komt eraan. Nog enkele stormen en we zullen veilig in de haven zijn. Wij reizen naar een wereld waar geen ziekte bestaat, waar voor altijd afgedaan is met pijn, wenen, rouwen en treuren. De hemel wordt elk jaar voller en de aarde leger. De vrienden in het vooruitzicht worden talrijker dan de vrienden achter ons. “Want: Nog een heel korte tijd en Hij Die komt, zal komen en niet uitblijven” (Hebreeën 10:37). In Zijn aanwezigheid zal er een volheid van vreugde zijn. Christus zal alle tranen van Zijn volk afwissen. De laatste vijand die vernietigd zal worden is de Dood. De Dood zelf zal op een dag zelf sterven (Openbaring 20:14).

Laat ons in de tussentijd het leven leiden van geloof in de Zoon van God. Laten we met ons hele gewicht op Christus leunen, en vreugde hebben bij de gedachte dat Hij voor altijd leeft.

Ja, gezegend zij God! Christus leeft, alhoewel wij kunnen sterven. Christus leeft, alhoewel vrienden en familieleden naar het graf gedragen worden. Hij leeft Die zegt: “Ik zal hen verlossen uit de macht van het graf. Ik zal hen vrijkopen uit de dood. Dood, waar zijn uw pestziekten? Graf, waar is uw verderf?” (Hosea 13:14). Hij leeft Die op een dag ons verderfelijke lichaam zal veranderen naar dat van Zijn heerlijk lichaam. In ziekte en in gezondheid, in leven en dood, laten we vol vertrouwen leunen op Hem. Zeker, we horen dagelijks te zeggen: “Gezegend zij God voor Jezus Christus!”